

A Vásárhely környéki területekről jön a pollen

Százezres bírságot is kiszabhatnak

Akár több százezer forintos bírságot is kiszabhatnak azokra, akik saját területükön nem végzik el a parlagfű irtását. Úgy tűnik, Vásárhelyen a büntetésnek komoly visszatartó ereje van.

Most kezdődik a parlagfű intenzív virágzása. A pollen hónapokig kíséríti meg allergiások százezreinek életét. Vásárhelyen és környékén is sokan szenvednek a virágportól, a fő probléma azonban nem a városon belüli területekkel van.

– A közparkok, játszótérek mentén állandóan irtjuk a parlagfűvet – mondta el Kovács Eszter városi főkertész, aki hozzátette: a városba általában a külterületekről kerül be az allergiát okozó növény pollenje. Mivel a parlagfű milliószámra szórja a virágport, az a széljárástól függően gyorsan megfelelő talajba kerül. A növény nagyon agresszíven „terjeszkedik”, ezért fontos az állandó és gondos irtás. Kaszálásakor például, ha a szár egy csonkját a talaj fölé hagyjuk megmarad, a parlagfű képes új hajtásokat hozni és ismét virágba borulni.

Nagy gondot jelentenek tehát a külterületek – ezek felügyelete a Csongrád Megyei Növény- és Tá-

lajvédelmi Szolgálat feladata. Gavallér József, az intézmény vezetője elmondta: mindenki köteles saját portáján az allergiát okozó növényt irtani. Tavaly több mint négyszáz, idén pedig eddig közel száz felszólítást küldtek ki szántók, telkek és más magánterületek hanyag tulajdonosainak, bírságot azonban egyetlen esetben sem szabtak ki, mert a megadott öt-nyolc napos határidőn belül mindenki megtisztította telkét a parlagfűtől.

Persze Vásárhely határain belül is akadnak gondozatlan zöldfelületek. A közterület-felügyelők ellenőrzik azokat a területeket, amelyeknek rendben tartása – bár nincsenek magántulajdonban – a környékbeli lakosok feladata. A lakosságszolgálati iroda munkatársai pedig a magánterületeket vizsgálják meg. Ha az ellenőrök parlagfűre bukkannak, helyszíni bírságot szabhatnak ki, amelynek legmagasabb összege tízezer forint – tájékoztatótt Kovács Ágnes jegyző. Ha az érintettek mindezek után sem teszik rendbe a területet, szabálysértési eljárás keretében akár több száz ezer forintba büntethetik meg őket. Erre volt is példa az elmúlt évben Vásárhely belterületén.

SZ. A. K.

Köszönet a tejért

Egy szál virágot és ajándékosmagot kaptak azok a vásárhelyi kismamák, akik az anyatej világnapján, azaz augusztus elsején ellátogattak az anya- és gyermekvédelmi szolgálatához.

A vásárhelyi védő tíz évvel ezelőtt csatlakozott ahhoz a nemzetközi kezdeményezéshez, amely a szoptatás jelentőségét hangsúlyozza. – A cél az, hogy az édesanyák szülés után legalább hat hónapig szoptassák csecsemőjüket – hangsúlyozta Szabó Anita körzeti védőnő.

A vásárhelyi szolgálatnál csütörtökön színes programokkal várták a kismamákat és az anyukákat. A tanácsadóban szoptatással kapcsolatos filmet nézhetek a várakozó kismamák. Az egész napos termékbemutatón pedig szoptatással kapcsolatos eszközöket, kiegészítőket ajánlottak a leendő anyukák figyelmébe. Ezenkívül könyvbemutató és számtalan szórólap, tájékoztató

tó hívta fel a betérők figyelmét a világnapra.

A körzeti védőnő szerint eredményes a felhívás, ugyanis egyre több anyuka vállalja a szoptatást.

Németh Zoltánné a lehető legtovább szeretné szoptatni a jelenleg hét hónapos Odettet. Öt éves kisfiát is több mint fél évig etette anyatejjel.

A gyermekét pelenkázó Mezei-né Horváth Mária fontosnak tartja az anyatej világnapját.

– Ezen a napon köszönetet mondhatunk azoknak az édesanyáknak, akik többletjüket felajánlják – közölte Mezei-né. A két hónapos Klaudia Nikolett anyukájának ugyanis nincs teje, így számukra nagy segítséget jelent ez a lehetőség.

A világnap alkalmából képlapban köszöntö meg a védő azoknak az anyukáknak az együttműködését, akik felesleges tejüket felajánlották más csecsemőknek.

P. M.

Xu Zhong Ping nyugdíjasként is a Tisza partján pihenne

Szegeden élő kínaiak

Fotó: Schmidt Andrea

Az ázsiai soron a papucstól a dzsekiig rengeteg terméket kínálnak.

Folytatás az 1. oldalról

– Sok kínai árul nálunk, de a legtöbbjük csak a kereskedelemben használatos szavakat sajátítja el, no meg a számokat tanulja meg – tudtuk meg Bikádi Jánostól, a Cserepes sori piac vezetőjétől. Nagy kínaiszakértő Bikádi, hiszen már 1993-ban is ő biztosított helyet az első Szegedre érkező kínaiaknak. Nem kevésbé járatos kínai ügyekben Erdős István sem, a piac marketingvezetője, akiről azt tudtuk meg, ő a Cserepes „kínai ügyi referense”, nap mint nap őt keresik az ázsiai kereskedők ügyes-bajos dolgaikkal.

– Keményen dolgozó, szorgalmas kereskedők a kínaiak, s minden bizonnyal jól érzik magukat nálunk. Hiszen míg 1993 végén összesen öt kínai rakta ki áruját Szegeden, addig ma a kisegítőkkel együtt számuk eléri a kétszázat is. És nézze csak, milyen komfortosan berendezett kis kínai negyedek építettek ki a Cserepesen – kalauzolt a kínaiak minibirodalmában Erdős István. Miközben azt kerestük, Zheng mellett ugyan ki nyilatkozna nekünk szívesen magyarországi él-

ményeiről, a marketingvezető arról beszélt, miben is rejtezik a kínai kereskedők sikerének titka.

– Olcsó árut, hatalmas szenvedéllyel kínálnak. Ha látják egy vevőn, hogy komoly kuncsaftjuk lehet, akár utána is szaladnak, így próbálják rábeszélni, ugyan vegyen már még többet, s akkor az újabb árkedvezmény sem marad el. Sajátos kínai szokás az is, hogy egymás mellett szeretnek árulni. Őket egy percig sem zavarja, hogy egymás mellett éppen úgy pólókból, zoknikból vagy cipőkből reméli a hasznot – kiválóan kijönnek egymással.

– Az elmúlt évek során az is kiderült – tette hozzá Bikádi János –, hogy a kínaiak, amíg nem éri őket vélt vagy valós sérelem, valóban nagyon udvariasak, készségesek. Ám ha azt érzik, hogy valaki megzavarja a köreit, izzik körülöttük a levegő. Szerencsére már több éve annak, hogy elszámolási vita miatt egyikük késsel támadt társára, s combon szúrta. Mint ahogy az sem tegnap volt, amikor három kínai garázdaság miatt került bíróság elé. Ők egy árujuk minőségét kifogásoló vevővel kerültek összetűzésbe, repültek

még a cipők is – emlékezett a kispiaci dulakodásra a Cserepes főnöke. Tőle tudtuk meg azt is, hogy a piacon áruló kínaiak mind Magyarországon bejegyzett, engedélyezett vállalkozás papírjaival rendelkeznek, nem hiányzik zsebükből az útlevele, a tartózkodási engedély sem.

– Előbb a család férfi tagja érkezik hozzánk Ázsiából, aztán – amikor sikerül kiépítenie egy viszonylag biztos egzisztenciát – követi a felesége, majd jönnek a gyerekek is. Azt azért nem állítanám, hogy nagyon meggazdagodnak az üzleteiken, mert a beszállításokból kiderül, legfeljebb háromévente szánhatnak pénzt arra, hogy haza is látogassanak – kalauzolt Erdős István ekkor egy újabb, magyarul is beszélő kínaihoz, de nem jártunk szerencsével.

– Most nem beszélni, gyere máskor. Nincs nekem kedvem – hárított el minden kérdést a kereskedő, azt pedig kifejezetten megtiltotta, hogy fotó készüljön róla. Cserepes sori barangolásunk idején legalább még vagy ötször fordítottak hátat nekünk a kínaiak, amikor megtudták, újságban kellene szerepelniük. Ám

Xu Zhong Ping, a Sanghajból érkezett árus nagyon szívesen szóba elegedett velünk. Elmesélte, ő már 11 éve él Magyarországon, a fővárosban kezdte a kereskedést, és 1996-ban költözött Szegedre. Erdélyből a Tisza partjára telepedett magyar feleségével él boldog házasságban, s most várják a második babájukat.

– Mi lakni Tarjánban, víztoronyra néz a házunk. Esténként család lenni együtt, megynünk játszótérre, meg barátokhoz, jó nagyokat főzni és enni – mesélt hétköznapijaikról Ping úr. És dicsérte Szegedet, dicsérte a magyarokat, akik szerinte nagyon vendégszerető emberek.

– Jártam Balatonra, mentem Egerbe, Tokajba, jól fogadtak. Én meginni, huj, de finom magyar bort! – nevetett Xu Zhong Ping. És elárulta azt is: szeretettel gondol hazájára, de neki „Magyarország lenni már második haza”, és nem tervezi, hogy hazatelepül.

– Lenni én itten nyugdíjas, szép világ ez – magyarázta a 46 éves férfi, majd sietett vissza standjához, mert új vevő érkezett.

BÁTYI ZOLTÁN

Molnártanya a hatezer éves Szakállháton

A Molnártanyát megbízható – és őshonos – kutyák őrzik: többek közt komondor, magyar agár.

Fotó: Tésik Attila

Utoljára a Dallas című filmsorozatban láttam a Molnár házaspár szakállhátú otthonához fogható tanyát. Ám a Dallasban nincs békesség. Egyébként már hatezer éve is laktak a szakállhátú területet – akkor még nem Molnárék. Molnár László s felesége eredetileg a vásárhelyi belvárosban éltek, és addig-addig vágyakoztak a tanyai létforma iránt, s addig dolgoztak céljukért, hogy ez lett belőle.

Katalin asszony, Molnár Lászlóné kéreppárral jön elének a házból, amikor megérkezőnk portájuk udvari bejáratához; helyszükével aligha küzd a négytagú család. Az épületet egyhektárnyi térség veszi körül, ehhez csatlakozik még húsz hektár, meg egy további, hathektáros erdőrész. Kilencvenhatban költöztek be a Csete György építész tervezte kúriába, s azóta egész életformájuk átalakult. Korábban a férj műszaki tanár volt, a feleség vállalatnál tevékenykedett, most Molnár László szaktanácsadóként dolgozik mint vállalkozó, Katalin asszony a ház „viszi”: vendéglátással, szállásadással foglalkozik. Új lakóhelyük tehát nemcsak otthon, hanem biztosítja a megélhetést is – a vásárhelyi idegen-

forgalmat növelve. Egyebek közt a Turinform-irodával is kapcsolatban áll a Molnár család.

Mi a tanya története? Eredetileg egy környékbeli, régi épületet vásárolt meg, újított föl a házaspár, ahová nem volt bevezetve a villany. Petróleumlámpával, gyertyával, napelemmel világítottak – „életünk két legromantikusabb telét töltöttük ott”, emlékszik vissza Katalin –, aztán, mert a villanybevezetés annyiba került volna, hogy akár egy másik házat is lehetett volna abból a pénzből venni, inkább eladták. Építőanyagot vettek, és nemsokára elkészült a tanya – mondjuk inkább kúriának –, ide már be lehetett vezetni a villanyt, még a kerítésben is áram van. – Az emeletet a lovastáboraink bevételeiből építettük, erre külön büszke vagyok – mondja Molnárné Katalin, megemlítve: leányuk (Kati ő is) annak idején versenyszerűen lovagolt, országos bajnok is volt. Jelenleg egy lovat tartanak, angol telivér, „csikója már magyar félvér lesz, a lótenyésztés szabályai szerint”, halljuk. Magyarok a kutyák is itt: fajtatiszta komondor, kuvasz, magyar agár, nappal pihennek, éjjel őrzik a házat, „s egy magyar keverékünk is van”, teszi hozzá mosolyogva a ház asszonya. A juhok szintén őshonosok, lé-

vén pödrott szarvú rackák – a honfoglalók idejében ugyanígy nézhettek ki.

Ha már régi koroknál tartunk, haladjunk még régebbre! – A „szakállhátú kultúra”: régészeti fogalom – halljuk Molnár Lászlónétól. Ilyen leleteket itt találtak legelőszőr a régészek, és most már bukkannának ugyanilyen típusú leletekre bárhol – annak is „szakállhátú kultúra” lesz a neve. Hatezer esztendő maradványokra éppúgy leltek itt a kutatók, mint háromezer évesekre; az utóbbi időpontban keltak laktak erre. Azért kedvelték e területet mindig az emberek, mert – kissé magasabb léven a környéknél – ha kiáradt a Tisza, nem öntötte el a víz. – Mikor a szénatárolót építettük, férjem is talált leleteket, ki is jötték a régészek – így Katalin asszony. Csiripelni kezd a mobiltelefonja: az ország másik végéből érdeklődnek, tudna-e szállást biztosítani, ekkor meg ekkor, ennyi meg ennyi főre. Persze, hogy tudna! Búcsúzáskor megmutatja a kerti grillsütőt, ahol egyebek közt csevapot szoktak készíteni, s azt is megtudjuk vendéglátónktól, merre a Tisza. – Talán ez a legszebb szakasz az egész folyón – mondja. Tanúsíthatjuk: így igaz!

FARKAS CSABA